

Dyscyplina w wychowaniu !

Głównym celem wychowania jest wszechstronne kształtowanie osobowości dziecka, uczenie zachowań zgodnych z obowiązującymi normami, rozwijanie odpowiedzialności za swoje czyny oraz kształtowanie prawidłowych relacji międzyludzkich. Dyscyplina przywodzi na myśl porządek, organizację, współpracę, znajomość i stosowanie się do ustalonych reguł i procedur oraz uznanie praw innych ludzi. Wdrażając się do samodyscypliny dziecko uczy się, że należy przełamywać takie uczucia jak niechęć, rozleniwienie, zmęczenie i, że należy podejmować konieczne działania. To ważna lekcja, jakiej rodzice powinni nauczyć swoje pociechy, ale nie jedyna. Podstawą dobrej dyscypliny jest pełna troski relacja rodzic-dziecko.

Ponieważ samodyscyplina nie jest dla nas naturalna, lecz wyuczona od pokoleń, nie możemy oczekiwać, że dziecko będzie zdyscyplinowane, cierpliwe i wytrwałe w swoich działaniach samo z siebie, bez żadnej ingerencji ze strony dorosłych. Nauczenie samodyscypliny jest rolą rodziców, jest procesem długotrwałym i trudnym. Narzucając dziecku zdrową dyscyplinę, rodzice stopniowo wdrażają je do obowiązków, uczą wytrwałości i cierpliwości. Uczą, że trzeba podejmować systematycznie działania, na które akurat często nie mamy ochoty, a które przynoszą dziecku korzyści w odległej przyszłości. Dzieci powinny zostać wyposażone w siłę, która pozwoli im sprostać wymaganiom stawianym przez przedszkole, grupę rówieśniczą, szkołę, a później przez dorosłe życie. Utrzymać dyscyplinę to nic innego, jak czuwać nad dzieckiem, nad tym, co robi, obserwować jego zachowanie, reagować i wpływać na nie.

Dzieci, które są wychowywane pobłażliwie rosną w przekonaniu, że świat jest im coś winien. Bardzo dobrze uczą się manipulowania ludźmi, zmuszając ich do spełniania swych życzeń. Pobłażliwość na każdym kroku sprzyja powstawaniu niezdrowej współzależności, zamiast samodzielności i współpracy.

Nauczenie dziecka utrzymywania porządku wymaga kilkuset uwag - cierpliwego zachęcania do sprzątnięcia zabawek, zanim, po latach, utrzymywanie porządku stanie się dla dziecka nawykiem. Z czasem uwagi rodziców przestają być potrzebne, a dziecko sprząta swoje rzeczy z własnej inicjatywy. Pozytywna dyscyplina to nic innego, jak stała motywacja dziecka do poprawy. Należy jednak pamiętać, aby dążyć do poprawy, a nie do perfekcji. Dobrą okazją aby się czegoś nauczyć jest popełnienie błędu przez dziecko.

Należy wówczas wpajać dziecku postępowanie wg tzw. sposobu „3-P pomyłek”.

1. przyznanie się – „zrobiłem błąd”
2. pogodzenie – „przepraszam”
3. poszukanie rozwiązania – „spróbujemy razem zastanowić się, jak naprawić całą sytuację”

Ogromną rolę w wychowaniu dziecka odgrywa motywacja wewnętrzna, która powoduje iż podejmowane działania powodują zadowolenie i satysfakcję z własnych dokonań.

Pamiętajmy jednak o tym, by dziecko miało jasno określone zasady i normy. Ważne jest aby, dziecko wiedziało co mu wolno, a czego mu nie wolno. Najwięcej dziecko uczy się od swoich rodziców, dlatego też, rodzice powinni sami popracować nad własną samodyscypliną, by być przykładem dla dziecka. Na pewno zasłużone pochwały, okazywanie szacunku, cierpliwość ze strony rodziców, zachęca dziecko do samodyscypliny.